

Forsøg paa at løse denne Sag i stigende Grad pegede i Retning af Adskillelse af Slot og Rigsdagsbygning, da Regeringen ved Fremlæggelsen af Lovforslaget i November 1905 i Motiverne erkendte dette, da næsten Halvdelen af den nedsatte Kommission rettede en Henvendelse til den højtærede Minister om at prøve paa et nyt Grundlag, da 4 af de 5 Arkitekter udtalte, at de ikke kunde gaa med til at anbefale noget af de præmierede Projekter til Antagelse, da Akademisk Arkitektforening ogsaa rettede en Henvendelse til Ministeren, da Stemningen i Folketinget ved Fremlæggelsen nu i December var saadan, at selv Forslagets Anbefalere i allerhøjeste Grad toge Afstand fra det, ja endogsaa udtalte, at det først kunde blive godt, naar det kom i en Smeltedigel og blev smeltet ganske om, og da det endelig først er lykkedes den højtærede Minister i den ellefte Time at opnaa et Flertal i Folketinget for Sagens Gennemførelse, et Flertal, som er knebent nok og kun bragt til Veje ved Hjælp af Socialdemokraterne, der motiverede deres Tilslutning paa en Maade, som kunde bruges overfor et hvilket som helst Projekt —, saa forekommer det mig, at der havde været Føje nok for den højtærede Minister til at tage under grundig Overvejelse, om det ikke var bedst, at denne Sag ventede. Jeg beklager, det ikke har fundet Sted, og jeg maa tilstaa, at noget uforstaaende er jeg ogsaa, naar dette høje Ting nu om et Øjeblik vedtager Sagen ved 2den Behandling. At Regeringspartiet følger den højtærede Minister i denne Sag, det er jo et skønt Udslag af Partidisciplin, og naar ogsaa Højre gør det, er det vel ogsaa til Dels Partidisciplin, men jeg kan dog bedre forstaa, hvorfor de gøre det, idet det kom til Orde i det ærede 4de kongevalgte Medlem (Carstensens) Udtalelse forleden Dag, at det er af Frygt, af Frygt for, at hvis man ikke griber til nu, faar man intet Christiansborg Slot, der er fra de Herrers Side ikke nogen som helst Begejstring for det foreliggende Projekt. Men denne Frygt forstaaer jeg ikke, da der jo fra forskellige Sider er udtalt, at man var villig til at give Garantier, der yderligere betryggede Christiansborg Slots Genopførelse. For Resten mener jeg, at saadanne Garantier ikke skulde være nødvendige, naar den nævnte Villiestilkendegivelse en Gang er fremkommen, en Villiestilkendegivelse, som jeg er vis paa, ingen vil gaa fra; men imidlertid, man var jo villig til at give den.

Jeg beklager altsaa, at Stillingen er

saadan. Jeg erkender fuldstændig, at det at afholde sig fra at stemme vil kunne kaldes en tom Demonstration, men vi gøre det dog, fordi vi hverken af Hensyn til Landstinget eller af Hensyn til Landet ville være med til at tage Ansvaret for, at denne Sag gøres færdig paa denne Maade.

Breinholt: Jeg forstod den sidste ærede Taler saaledes, at han, i alt Fald indirekte, opfordrede sine nærmere Meningsfæller til at afholde sig fra at stemme ved den nu forestaaende Afstemning. Jeg beklager ikke at kunne følge denne Opfordring. Jeg kan ikke fragaa, at jeg i meget sympatiserer med den fortræffelige Tale, det ærede Medlem holdt ved Sagens første Behandling, og jeg indser visselig, at de af ham da fremdragne Momenter ikke savne deres Betydning, men jeg kan dog ikke indrømme, at de have en saadan Rækkevidde, at de kunne bære den af det ærede Medlem dragne Konklusion, nemlig, at Sagen paa Grund af mangelfulde Oplysninger endnu ikke er moden til Afgørelse. Jeg skal modstaa Fristelsen til nærmere at godtgøre denne min Opfattelse og indskrænke mig til at sige, at det, der for mig er det bestemmende, det hovedsagelige ved denne Beslutning, er, at vi nu for første Gang staa overfor en endelig og sikker Afgørelse af det saa sørgeligt længe udskudte Spørgsmaal om Genopførelsen af Christiansborg Slot. Overfor denne Nutidsikkerhed vover jeg ikke at skyde Spørgsmaalet ud i Fremtidsuvished. Jeg er gammeldags nok til at holde fast paa den Fugl, jeg har i Haanden, og ikke lade den flyve for at jage efter de 10 paa Taget. Det kan ganske vist have sin Tillokkelse at jage efter disse ideale Fugle, men man maa ikke glemme, at paa Jagten efter Idealerne støder man paa de ubarmhertige Realiteter, som ofte lader det bedste blive det godes Fjende. Det gode, der her vindes, er, kort udtrykt, en Ombytning af en sørgelig Ruin med et stateligt Slot. Dette Gode vover jeg ikke at vrage, selv om man stiller os i Udsigt, at vi i Fremtiden ville kunne faa et endnu langt stateligere Slot. Man siger, at der er Udsigter dertil, men Udsigter er baade i Naturen og, naar det drejer sig om personlige Antagelser, vekslende som Vejr og Vind. Ingen kan med Sikkerhed vide, hvilke Stemninger der i denne Sag om et eller to Aar ville være de raadende. Jeg holder mig derfor til det sikre og tør ikke sætte mig hen og vente paa det vidunder-